

NEW ADULT

Od autorky #1 *New York Times* bestselleru

Návod na vraždu pro hodné holky

Znovuzjevení
Rachel
Priceové

HOLLY
JACKSONOVÁ

COSMOPOLIS

HOLLY JACKSONOVÁ

Přeložila Karolina Medková

Text copyright © 2024 by Holly Jackson

Jacket photography copyright © 2024 by Christine Blackburne

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems.

This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790). This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC.

This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Karolina Medková, 2025

ISBN 978-80-247-5370-6

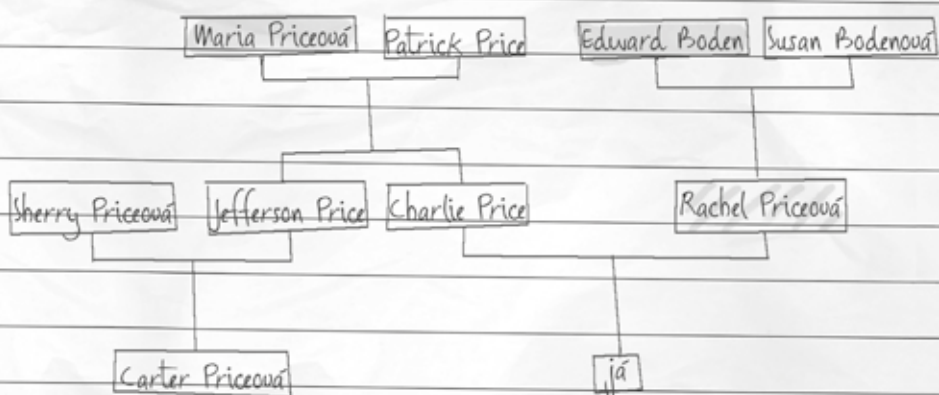
Mojí sestřičce

Annabel Priceová

8. třída

13. 2. 2020

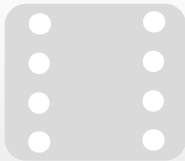
Můj rodolomen

Legenda

 Zemřeli

 Není jisté

Zmizení Rachel Priceové

Dokument

Krimi

Natáčení 2024

Hodnocení

Štáb:

Ramsey Lee ... producent, režisér

James Myers ... kamera

Saba Iqbalová ... zvuk

Ash Maddox ... asistent kamery

JEDNA

„Co si myslíš, že se stalo tvojí matce?“

Když to slovo vypustil z úst, Bel připadalo celé špatně. *Matka*. Nepřirozené. Ale ne tak zlé jako *máma*. To se jí prodíralo skrz rty, znetvořené a šílené jako nafouklý slimák, který se konečně osvobodil a pleskl před ní na zem, aby se na něj všichni mohli podívat. Protože přesně to všichni udělají, protože přesně to dělali všichni vždycky. To slovo do jejích úst nepatřilo, a tak ho Bel neříkala, ne, pokud se tomu mohla vyhnout. Ve slově *matka* byl obsažen aspoň jakýsi chlad, nějaký dojem odtažitosti.

„V pohodě, dej si klidně načas,“ pokračoval Ramsey, samohlásky pečlivě vyslovené a obnažené.

Bel se na něj podívala, ale vyhnula se přitom pohledu do kamery. Černou pleť mu křížovaly starostlivé vrásky, které se mu stahovaly kolem očí, jež upíral na Bel, protože ona už si načas teda dávala, až příliš, víc než při přípravných rozhovorech v uplynulých dnech. Natáhl ruku, aby se poškrábal na spánku, přesně v místě, kde mu jeho tmavé kudrnaté vlasy mizely nad ušima. Ramsey Lee: filmař, režisér, z Londýna – naprosto jiného, odlehlého světa –, ale přesto teď byl tady, v Gorhamu v New Hampshiru, a seděl přímo naproti ní.

Ramsey si odkašlal.

„Ehm...“ začala Bel a hlas se jí zadrhl na tom slimákově. „Nevím.“

Ramsey se opřel, židle zaskřípěla, a Bel podle záblesku zklamání v jeho tváři poznala, že jí to zjevně moc dobře nejde. Spíš vůbec ne. Nejspíš kvůli té kameře. Kamera věci proměňuje, tím jak trvale vše zachycuje. Jednoho dne se na tohle budou dívat tisíce lidí, oddělené od ní jen sklem televizních obrazovek. Budou analyzovat každé slovo, které vyřkne, každou odmlku, co udělá, a ke všemu budou mít jistě co říct. Budou zkoumat její obličej: její teplou bílou pleť

a zrůžovělé tváře, její ostrou bradu, která se vždycky zašpičatí ještě víc, když mluví, a zejména když se usměje, její krátké medově zbarvené vlasy, její kulaté modrošedé oči. *Vypadá přesně jako Rachel, že ano*, budou říkat ti lidé před televizními obrazovkami. Bel by teda řekla, že vypadá víc jako táta. Ale i tak díky.

„Omlouvám se,“ dodala Bel a pevně zavřela víčka. V místech, kde na ni zíraly tři reflektory, se objevily jasně oranžové skvrny. Musí jen zvládnout tenhle dokument, předstírat, že se jí nepříčí každíčká sekunda natáčení, mluvit o Rachel, a pak se bude moct její život vrátit k normálu, k tomu, že o Rachel nemluví.

Ramsey zavrtěl hlavou, nepatrně se usmál.

„Žádný stres,“ řekl. „Je to těžká otázka.“

Jenže vlastně nebyla, ne doopravdy. A ani odpověď nebyla nijak obtížná. Bel skutečně netušila, co se Rachel stalo. Nikdo to nevěděl. Kvůli tomu se tohle celé odehrávalo.

„Myslím, že byla...“

Za kamerou někdo zavrával, jak zakopl o kabel, a ten se vytrhl ze zdi. Jeden z reflektorů zablikal, zhasl a zakymácel se na své vratké nožce. Vystřelila jakási ruka, aby světlo chytila, než spadne, a narovnála ho.

„Sakra. Promiň, Ramsi,“ ozval se viník a urychleně se snažil vrátit kabel do zásuvky. Bez toho světla ho Bel poprvé konečně uviděla. Nemohla tvrdit, že by si ho předtím všimla, když jí Ramsey představoval členy štábu, protože ji příliš oslňovala světla a kamera. Musel být nejmladším členem dokumentárního štábu, nejspíš byl jen o maličko starší než ona. A taky byl, teda možná, nejsměšnější osobou, jakou kdy Bel spatřila. Měl hnědé vlasy po ramena, husté kudrny odhrnuté na jednu stranu bledého obličejce, plného hran a stínů. Na sobě měl zvonové kostkované kalhoty a jasně fialový svetr s maličkými zelenožlutými dinosaury, kteří se mu procházeli přes hrudník.

„Promiňte,“ řekl ještě jednou, a to o tak protáhl, že zjevně taky pocházel z Londýna. Při zastrčení kabelu do zásuvky zabručel, světlo znovu ožilo, a skrylo ho tak před Beliným pohledem. Díkybohu, ten otřesný svetr byl dost rušivý.

„Říkal jsem ti, abys všechny kabely přilepil k podlaze, Ashi,“ zavrčel Ramsey a posunul se, aby se podíval za reflektor.

„To jsem taky udělal...“ ozval se Ashův hlas někde zpoza světla, zvláště hranatý stejně jako jeho obličej, „... dokud teda nedošla páska.“

„Chlape, nahoře máme asi tak padesát tisíc dalších,“ opáčil Ramsey.

„Padesát tisíc a jednu,“ promluvila žena za mikrofonem – dlouhou tyčí vyváženou na stativu, s chlupatou šedivou hlavicí, která se vznášela nad Bel a Ramseyem, těsně mimo záběr. Saba, tak ji Ramsey představoval, společně s její funkcí *zvukařky*. Na hlavě měla obří sluchátka, která jí zmenšovala obličej a hnědou kůži jí vraštila do nepřírodných záhybů.

„Omlouvám se,“ ozval se Ashův hlas, „pozdějc to přilepím.“

„V pohodě,“ řekl Ramsey a obličej mu na vteřinku zjihl. Pak se obrátil na muže za obří kamerou: „Jamesi, proč švenkuješ na Ashe?“

„Myslel jsem, že chceme, aby měl náš dokument takovej ten věrohodnej styl, kde je všechno. Že tam tohle budeš chtít taky,“ odpověděl kameraman.

„Ne, tohle tam nechci. Takže to vymaž a jedeme znova. A všichni tentokrát koukejte, kam šlapete.“

Ramsey vrhl omluvný úsměv po Bel, která seděla na nóbl gauči naproti všem ostatním, polštáře za ní pěkně umělecky naskládané.

„Ash je můj švagr,“ řekl Ramsey, jako by to mělo něco vysvětlit. „Znám ho od jeho jedenácti let. Tohle je jeho první džob, že je to tak, Ashi? Asistent kameramana.“

Ash: asistent kameramana. Saba: zvukařka. James: kameraman. A Ramsey: producent, režisér, tvůrce. Muselo být prima mít taková slova, která následují vaše jméno, slova, co jste si vybrali. Belina slova byla jiná: *Tohle je Annabel. Dcera Rachel Priceové*. Poslední část se říkávala vědoucím šepotem. Protože i když byla Rachel pryč, všechno existovalo jen ve vztahu k ní. Gorham nebyl místo samo o sobě, už ne, bylo to městečko, v němž Rachel Priceová žila. Dům číslo 33 na Milton Street nebyl Beliným domovem, byl to dům, v němž bydlívala Rachel Priceová. Belin táta, Charlie Price, no,

tak on byl *manžel Rachel Priceové*, ačkoliv ta priceovská část pocházela od něj.

„Ashi, klapka,“ připomněl mu Ramsey.

„Ehm.“ Ash se vynořil zpoza reflektoru a v rukou svíral černobílou klapku. Na tabulce stála slova: *Zmizení Rachel Priceové*. Název dokumentu. Pod tím bylo připsáno rukou: *Rozhovor s Bel*. Bel upřímně překvapilo, že tam nestálo jen *s dcerou Rachel Priceové*.

Ash předstoupil před kameru. Okraje jeho nohavic hlasitě šustily o sebe.

„Scéna šest,“ řekl, s ostrým třesnutím zavřel klapku a rychle zmizel ze záběru.

„Začneme znova.“ Ramsey dlouze vydechl. Byli tady už několik hodin a jeho obličej to začínal zřetelně prozrazovat. „Tvoje máma se nyní pohřešuje víc než šestnáct let. Po celou tu dobu jako by se po ní slehla zem. Žádná aktivita na jejích bankovních účtech, žádná komunikace s rodinou, nenašlo se žádné tělo, a to i přes rozsáhlá pátrání. Samozřejmě že se občas objevil někdo, kdo tvrdil, že ji *viděl*,“ řekl a poslední slovo zdůraznil natolik, až z něj vyšlo trochu pochroumané. „Lidé na internetu, kteří hlásali, že Rachel Priceovou viděli v Paříži. V Brazílii. A dokonce před pár měsíci tady poblíž v North Conway. To jsou ale samozřejmě nepodložená tvrzení. Tvoje máma zmizela beze stopy třináctého února roku 2008. Co si myslíš, že se jí stalo?“

Bel nemohla znovu říct, že neví, protože to by se odsud už nikdy nedostala.

„Pro mě je to stejná záhada jako pro zbytek světa,“ promluvila a ze záblesku v Ramseyho očích poznala, že mu dala lepší odpověď. Bezva, jen tak dál. „Znám všechny teorie, které si lidé vykládají o tom, co se stalo. A kdybych si měla vybrat jednu...“

Ramsey pokývl, aby pokračovala.

„Myslím, že chtěla zmizet. Zkrátka odešla. A pak se možná stala obětí loupežné vraždy – tak se tomu v médiích říká. Nebo se jen ztratila v Bílých horách a umřela někde ve sněhu a o ostatky se postarala zvířata. Proto ji nikdo nikdy nenašel.“

Ramsey se předklonil a prsty si zamyšleně podepřel bradu.

„Takže, Bel, ty se domníváš, že nejpravděpodobnějším scénářem je to, že je tvoje matka mrtvá?“

Bel napůl přikývla a zírala na konferenční stůl před sebou. Láhev plná vody, která ovšem byla jen kulisou a ona se z ní nesměla napít. Mramorová šachovnice se všemi figurkami připravenými do bitvy, její kolena směřovala do středu, do země nikoho. Tahle zasedací místnost v hotelu Royalty Inn na Main Street byla přestavěna na pódium. Láhev vody, šachovnice a polštářky se staly kulisami. Nic z toho nebylo pro nikoho jiného skutečné, všechno tu bylo jen kvůli show.

„Ano. Myslím si, že je mrtvá. Myslím si, že zemřela tehdy v ten den nebo krátce nato.“

Tohle si myslela? A záleželo na tom? Byla prostě pryč.

I Ramsey se teď díval na šachovnici.

„Řeklas, že si myslíš, že tvoje máma chtěla odejít,“ promluvil a obrátil pohled zpět. „Myslelas to tak, že se snažila utéct?“

Bel pokrčila rameny. „Asi.“

„Jenže existují přesvědčivé důkazy, které teorii o tom, že tvoje máma utekla, popírají. Rachel ve dnech a týdnech předcházejících svému zmizení nevybrala ze svých účtů žádné peníze. Pokud plánovala útěk, aby začala někde nový život, potřebovala by k tomu peníze. A nejde jen o tohle. Nevzala si s sebou ani peněženku s občankou a platební karty nechala doma. A nevzala si ani telefon. Nezabalila si žádné oblečení ani osobní věci. Vůbec nic. A dokonce si na sebe ani neoblékla kabát, přestože venku mrzlo. Společně s telefonem a peněženkou zůstal v autě i ten.“

Stejně jako já, pomyslela si Bel.

„Co na to všechno říkáš?“ zeptal se jí Ramsey.

Co chtěl, aby řekla?

„Nevím.“ Bel se vrátila k tomuhle jedinému slovu a schovala se za něj.

Ramsey zřejmě vycítil, že se stáhla za obranný val, a tak se od ní odtáhl a narovnal se.

„Teď je ti osmnáct, Bel. Když Rachel zmizela, nebyly ti ještě ani dva roky. Přesně to bylo dvacet dva měsíců. A samozřejmě to, co

tento případ tak odlišuje od všech ostatních, je fakt, že jsi tehdy byla s ní. Byla jsi se svou mámou, když zmizela.“

„Ano,“ přikývla Bel s vědomím, jaká otázka bude následovat. Nezáleželo na tom, kolikrát ji kdo položil, odpověď byla stále stejná. A pro Bel to bylo mnohem horší, to jí tedy věřte.

„A ty si z toho dne nic nepamatuješ? Ten obchodák? Cestu autem?“

„Nepamatuju si nic,“ odpověděla dutě. „Byla jsem moc malá. A ani jsem nikomu nedokázala říct, co jsem ten den viděla.“

„A to je to nejsilnější.“ Ramsey se naklonil k ní, a přestože se snažil udržet hlas klidný, uprostřed slov se mu ostře zvedal. „Byla jsi ještě batole, příliš malá, abys s kýmkoliv dokázala srozumitelně komunikovat, natož s policií. Jenže pokud někdo Rachel unesl, vytáhl ji z auta, které pak opuštěné našli i s tebou, pak to znamená, že jsi naprosto jasně viděla, kdo to byl. Viděla jsi pachatele. V jeden okamžik v minulosti, jakkoliv krátký, jsi znala odpověď na tuhle záhadu.“

„Já vím.“

Šilené, co? Tohle na tom bylo vážně to nejsilnější.

Bel zavřela oči. Tři zářící body narušovaly temný svět v její hlavě. Ta světla byla zkrátka moc jasná. Vydávala i teplo, nebo se jí to jen zdálo? Ale vysvětlilo by to, proč má tak rudý obličej.

„Jsi v pohodě? Můžeme pokračovat?“ zeptal se jí Ramsey.

„Jo.“ Vždyť vlastně neměla na vybranou. Smlouvy byly podepsané, stejně jako veškeré souhlasy s využitím autorských práv a osobních údajů. Ale ze všeho nejdůležitější bylo, že to slíbila tátovi. Kvůli němu snad dokáže předstírat a chovat se mile. Říkat *ano* a *ne* a *promiň* na těch správných místech.

„Ty z toho dne opravdu nemáš ani záblesk vzpomínky?“

„Ne.“ A na tom se nic nezmění, ani až se jí zeptá příště. Ani nikdy potom. Nepamatovala si nic z toho, co se stalo. Jen to, co se dozvěděla až později, když už byla dost stará na to, aby některé věci chápala: že tam zůstala sama. Opuštěná na zadní sedačce auta, ať už se stalo cokoliv.

„Tento případ je jedním z nejdiskutovanějších a nejprobíranějších, ať už na sociálních sítích, nebo v podcastech zabývajících se

skutečnými zločiny. Stále zůstává v povědomí lidí, přestože uplynulo už šestnáct let,“ promlouval Ramsey a oči mu zářily. „Jméno Rachel Priceová se stalo téměř synonymem pro záhadu. Protože její zmizení bylo jako hádanka a v lidské přirozenosti se skrývá touha hádanky rozlousknout, nemyslíš?“

Měla na to Bel odpovídat? Pozdě...

„A to proto,“ pokračoval Ramsey, „že Rachel ten den zmizela dvakrát. Mohla bys nám povyprávět, co se stalo toho dne ve dvě odpoledne? Kam jste s mámou šly?“

„Znova?“

„Ano, prosím. Pro kameru,“ vysvětlil Ramsey, a sejmul tak provi-nění z Bel, protože ho přesunul na kameru. Kamery nemají pocity. A Ramsey zřejmě byl takhle laskavý. Jenže on samozřejmě chtěl, aby si myslela, že je laskavý, že?

Bel si odkašlala. „To odpoledne jsem s Rachel jela autem do obchodního domu White Mountains v Berlínu. Od Gorhamu to není daleko, asi deset minut jízdy. Bezpečnostní kamery nás obě zachytily, jak vcházíme dovnitř. Rachel mě nesla v náručí.“

„A proč jste tam jely?“

„Prý mě tam často brala, když měla volno,“ odpověděla Bel. „Rachel tam kdysi pracovala v jedné kavárně. Takže si tam chodila dát kafe a popovídat s kamarádkami. Nic divného na tom nebylo. Jmenovalo se to tam U Loudavého losa.“

Bel si to samozřejmě nepamatovala, ale viděla pak ty záznamy z kamer, poslední záběry živé Rachel Priceové. Jak sedí v kavárně s maličkou Bel, která se jí v jasně modré péřové bundičce s buclatými rukávky vrtí na klíně. Obklopovaly je jen prázdné stolky. Rozmazané, ale šťastné, tak působily ty dvě maličké postavy. Netušily, že zanedlouho obě zmizí, a jedna už navždy.

„Jenže to, co divné bylo,“ opáčil Ramsey, „se stalo poté, co jste dopily. Rachel se zvedla k odchodu a znovu si tě vzala do náruče. Vyšly jste z kavárny ve dvě hodiny a čtyřicet devět minut, to nám ukazují kamery. Potom vás můžeme sledovat, dokud nezabočíte za roh, tam, kde je slepé místo bezpečnostních kamer, a tam jste...“

Jako by na něco čekal.

„Tam jsme zmizely,“ dokončila tedy za něj Bel.

„Jako byste se vypařily,“ dodal Ramsey. „Neobjevily jste se na záběrech kamery, na nichž byste byly vidět, pokud by Rachel pokračovala dál. Neobjevily jste se už na žádných dalších kamerách, a to ani na těch, které jsou u východů. Nejste zkrátka nikde. Takže jste nemohly odejít. Ale přesto se to stalo. Obě jste zmizely uvnitř obchodního domu, a nikdo pro to nemá žádné vysvětlení. Nemáš tušení, jak se to stalo?“

„Netuším, nepamatuju se na to.“ Trošku se nám to tu opakuje.

„Policie ty záběry analyzovala poté, co Rachel zmizela. Prozkoumali a spočítali všechny, kteří vešli dovnitř, a všechny, kdo zase vyšli ven. Čísla by seděla, ale dvě osoby chyběly. Ty a Rachel. Jediní dva lidé, kteří vešli dovnitř, ale nikdy nevyšli zase ven. Policie zvažovala, že jste opustily obchodní dům v převleku, ať už by byl důvod jakýkoliv, že jste si změnilы vzhled. Avšak ta čísla mluvila jasně. Zkrátka jste zmizely.“

Bel pokrčila rameny, netušila, co Ramsey chce, aby říkala. Ona už přece byla zase nalezená.

„Další, co víme, je to, že ses objevila ty. Našli tě samotnou v opuštěném Rachelině autě. Stálo u krajnice poblíž státního parku Moose Brook, zaparkované ve sněhu, s rozsvícenými světly a zapnutým motorem. Těsně po šesté jel okolo muž,“ Ramsey se podíval do poznámek, „Julian Tripp. Když tě našel, okamžitě zavolał policii...“

„Pan Tripp je shodou okolností můj třídní učitel.“

Ramsey se usmál, vyrušení mu zřejmě vůbec nevadilo. „Malý svět.“

„No, spíš malý město,“ opravila ho Bel.

„Myslím, že je celkem jasné, proč se fanatici posedlí skutečnými zločiny na tenhle případ zaměřili. Od konce soudního přelíčení se nikomu nedostalo žádných odpovědí. Ten případ nelze vyřešit a nikdy nebude dávat smysl. A pro tebe to musí být o to horší, protože jsi u toho všeho přímo byla.“ Ramsey se odmlčel. „Jaké to bylo, Bel? Vyrůstát ve stínu téhle neřešitelné záhady?“

Ještě nikdy to nikdo takhle nenazval. Většinu dní jí to tak přesně připadalo, jako stín, temná, nepříjemná věc, od níž člověk odvrací

zrak, pokud ví, co je pro něj dobré. A Bel to dělala. Promnula si nos tak prudce, až jí zakřupala chrupavka. Pak si vzpomněla, že se natáčí a nad hlavou se jí vznáší mikrofon. Sakra. Snad to pak vystříhnou.

„V pohodě,“ řekla nakonec. „Už před dlouhou dobou jsem se smířila s faktem, že se nedozvíme, jak to bylo. Není moje vina, že si nic nepamatuju, byla jsem prostě moc malá. A protože mi ty vzpomínky chybějí, nikdy se nám záhadu Rachel Priceové nepodaří rozluštit, ale já jsem s tím v pohodě. Vážně. Mám svého tátu.“ Bel se odmlčela a nepatrný úsměv jí začal tahat za koutky, až jí zešpičatěla brada. „Ze všech sil se snažil, aby mi zařídil co možná normální dětství, v rámci možností. Je to nejlepší táta, jakýho bych si mohla přát. Proto nechci, aby mě lidi nějak litovali,“ řekla a myslela to zcela vážně. Doufala, že to na kameře bude poznat. „Vlastně mám štěstí...“

„Ehm, Ramsey?“ ozval se zpoza světla Ashův hlas.

„Ashi, natáčíme.“ Ramsey se na něj otočil, aby po něm mohl střelit nevlídným pohledem.

„Jo, já vím.“ Přistoupil blíž a Bel ho znovu mohla vidět, jako by ho mrkáním oživila. „Já jen, že už jsme dost přetáhli, a myslím...“

Ukázal na dveře do haly hotelu. Ke skleněné výplni ve dveřích se tiskla nějaká tvář a sledovala je. Bel si jednou rukou zastínila oči, ale reflektory zářily příliš jasně, aby něco rozeznala.

„Už přišla,“ hlesl Ash a podíval se na mobil, aby zjistil, kolik je hodin. „Ale je tu brzo.“

„Kdo přišel?“ zeptala se Bel. Věděla, že Carter a teta Sherry budou své rozhovory natáčet až příští týden.

„Sakra,“ sykl Ramsey a taky se podíval na hodinky. Rychle se ohlédl na Bel. Oči měl vykulené, takže ztratily své laskavé vrásky.

Bel se předklonila a i její laskavost zmizela. V hlase jí zazněl chlad. „Kdo už přišel, Ramsey? Kdo je ta žena?“

DVA

Dveře se otevřely a panty zaševelily.

„Haló?“ Do místnosti vplul ženský hlas. „Dívka na recepci mi řekla, že se natáčí tady.“

Zнала Bel ten hlas? Pocítila záblesk poznání, ale bez obličeje ho nedokázala zařadit. Pokoušela se ji zahlédnout. Žaludek se jí sevřel, v ústech jí vyčkával slimák.

Na naleštěné podlaze zaklapaly podpatky, jak se k nim žena blíží.

Ramsey se zvedl ze židle a kývl přitom na Jamese za kamerou.

„Dobrý den,“ pozdravil zřetelně. „Díky, že jste dorazila *tak* brzy, snad jste měla příjemnou cestu. Zrovna jsme tu končili, Susan.“

Bel polkla a povolila sevřené čelisti. Na okamžik si myslela, že Ramsey se chytá říct R...

„Moc ráda vás konečně poznávám osobně,“ promluvila ta žena a došla až k režisérovi, aby mu potřásla napřaženou rukou. Přitom jí na zápěstí zacinkaly náramky.

Susan? Jak to, že si Bel nevzpomíná na žádnou Susan?

„Nápodobně,“ řekl Ramsey.

Žena vstoupila do světla. Měla na sobě elegantní tmavý kostýmek a nařasenou smaragdovou šálu a Bel konečně spatřila, o koho jde. No jistě. Protože pro Bel to nebyla žádná Susan. Byla to babička. Rachelina máma.

„Ramsi, neměl bych...?“ začal Ash, který tam stále nejistě postával a nejasným gestem ukázal palcem na Bel.

„Ale, ale,“ obrátila se Susan k Ashovi a prohlédla si ho od hlavy k patě. „Vy jste tedy něco!“

Bel se postavila a polštářky za ní opustily své úhledné pozice.

„Ahoj, babi.“

Kamera se postavila spolu s ní. James ji jediným plynulým pohybem sundal z podstavce, položil si ji na rameno a pak ještě o pár kroků ustoupil, aby měl širší záběr.

Babička na ni civěla a několikrát přitom mrkla.

„Tohle snad není moje Annabel, nebo ano?“ řekla a hlas jí na konci vystoupal vzhůru. „Ach panebože, jen se na ni podívejte.“

Vzápětí už měla Bel obličej zabořený do té nařasené smaragdové šály, jak ji babička sevřela v pevném objetí. Její dusivý parfém jí pronikl až dozadu ke kořeni jazyku.

„Nemůžu tomu uvěřit, vypadáš tak dospěle.“

„No,“ utrousila Bel se sevřenými žebry, „to proto, že jsem jaksi *dospělá*. Takhle už vypadám pár let.“

Babička ustoupila, aby si ji mohla prohlédnout. Ramena jí stiskly kostnaté prsty.

„Ach bože, tolik se podobáš Rachel.“

Ne, to teda sakra nepodobá.

Babiččiny oči se zaleskly a spodní ret se jí zachvěl, ačkoliv se do něj kousala.

„Dědeček by byl moc hrdý, kdyby tě mohl takhle vidět. Je mi líto, že o to přišel. Kdyby nás tvůj otec nedržel od tebe tak daleko. To bylo kruté, opravdu. Moje jediné vnouče.“

Pustila Bel a sáhla si do kapsy pro zmačkaný kapesník. Hlasitě se do něj vysmrkala a místnost zaplnilo troubení.

„Ani tě nenechal jít na pohřeb,“ popotáhla Susan.

Tohle Bel nenechá jen tak.

„Protože jsi mu řekla, že ho tam nechceš,“ odpověděla ostře a stiskla čelisti. Mohla jí sprostě nadávat? Kolik jí asi bylo, přes sedmdesát? To se může, ne?

„Ale já tam chtěla *tebe*, dědeček by si to přál taky. Ovšem jediné, co skutečně chtěl, než zemřel, bylo vidět vraha své dcery za mřížemi. Tam, kam patří,“ pronesla důrazně a znovu si už jen pro efekt otřela nos. A pak: „Rakovina. Před čtyřmi lety,“ namířila slova k Ramseyu.

„To je mi moc líto,“ řekl téměř šeptem, jako by nechtěl narušit to, co se právě odehrávalo, a snažil se splynout s pozadím. Měli by tohle vůbec natáčet?

Babička se na ni sladce usmála, ale Bel dokázala myslet jen na to, že táta říká Susan *mazda*. Protože byla z Massachusetts a zároveň byla taky pěkná piz...

„Ach, teď mě napadlo něco naprosto skvělého,“ pokračovala Susan nedovtipně. „V létě bys mohla přijet za mnou. To by bylo skvostné, mohla bys mi pomáhat s koňmi. Strávit nějaký čas v domě, v němž vyrůstala tvoje máma, a taky se dostat od toho chlapa. Co říkáš, Annabel?“

Co na to Bel říkala? Že to je jen mlácení prázdné slámy, protože kdyby se o ni babička doopravdy zajímala, pak by ji někdy navštívila nebo jí zavolala. Ale neudělala ani jedno. A až zmizí kamery, sedne do letadla a zase zmizí. Lidi to tak dělávají.

„To zní až moc dobře,“ odtušila Bel. Však ona se taky může chovat jako pizda. „A ten chlap je můj táta.“

Babiččiny zuby hlasitě secvakly. „Ten chlap je...“

„On Rachel nezabil.“ Beliny oči se naplnily ohněm, jen ony dvě v celé místnosti... a filmový štáb ukrytý ve tmě. „Dostalas, cos chtěla. Obvinili ho z vraždy prvního stupně. Seděl ve vazbě za mřížemi, kde musel čekat na soud. A hádej co? Prohlásili ho za nevinného.“

„Zproštěn viny není totéž co nevinný. A porota se může zmýlit,“ řekla babička a rty se jí při jednotlivých slovech přehnaně pohybovaly. „Nejsem jediná, kdo si to myslí. Všichni vědí, že to udělal.“

„Měl alibi,“ vyštěkla Bel a nasadila zuřivý úsměv. „Na to jsi zřejmě příhodně pozapomněla.“

„Pořád měl čas,“ odtušila Susan a otočila se, aby našla Ramseyho.

Ne, Bel ji nenechá mít poslední slovo. Ne, když je sledují kamery, ne, když jde o tátu.

„Ten den byl v práci. Okolo druhé se řízl do ruky. A to hodně.“

„Utrpěl zranění, když ji zabil.“

Bel se zasmála. „Byli tam svědci. Několik lidí v autoopravně ho vidělo, jak se řízl, babi. Zavázal si to a jel na nejbližší pohotovost.“

„Do Berlinu, kde jste s Rachel zrovna byly.“ Babiččiny oči se rozzářily, jako by zrovna dala gól. Ale jen počkej: Bel ji úplně znemožní.

„To je jen náhoda.“ Stiskla zuby a zamířila. „Celou dobu, kdy čekal na sestru, aby mu ránu zašila, byl v záběrech bezpečnostních

kamer. Celou tu dobou byl v nemocnici. Odešel přesně v pět hodin a třicet osm minut a odjel domů. To trvá zhruba šestnáct minut, jen tak mimochodem, přesně jak říkal jeho obhájce. Takže to máme pět hodin padesát čtyři minut, když dorazil domů. Mě našel pan Tripp pár minut po šesté. Když přijela policie a díky Rachelině občance zjistili, kdo jsem, zavolali mu v šest dvacet pět. Táta ten hovor přijal, takže už byl doma. Navíc ještě předtím volal Rachel v šest nula čtyři, aby zjistil, kde jsme, a i tenhle hovor šel přes vysílač, který dokazuje, že byl doma. Jestli tvrdíš, že jel přímo na místo únosu, devatenáct minut od nemocnice, pak to znamená, že mu zbývalo jen osm minut, aby Rachel napadl, zabil ji, zbavil se těla a pak se dostal včas domů, aby mohl vzít ten telefon. Jen cesta domů zabere šest minut. Je to nemožné. Neudělal to.“ Bel se konečně nadechla. Tohle všechno se už dávno naučila zpaměti, protože tohle nebylo poprvé, kdy to musela použít. „Myslíš si, že to je dost času někoho zabít a zbavit se těla na věky věků?“

Babička vypadala pobledle a kolem úst jí visela povadlá kůže – život zjevně strávila mračením. „Mluvíš o své matce, proboha.“

Zase to slovo. V babiččiných ústech úplně stejně nepřírozené.

„Co se to tady děje?“ Do místnosti vnikl nový hlas, hlas, který by Bel poznala kdekoliv.

„Tati?“ řekla a snažila se ho najít přes oslepující světlo.

Charlieho silueta přešla místnost k filmařům. Po podlaze dupaly jeho vysoké boty. Ramena v košili poskvrněné olejem měl svěšená tíhou.

„Tvrdil jste mi, že s Bel skončíte ve dvě,“ promluvil s pohledem upřeným na Ramseyho. Jednou špinavou rukou si projel krátké vlasy, tmavě sametově hnědé, stejné jako káva, kterou si rád dával, na spáncích už lehce prošedivělé. „Je skoro půl čtvrtý. Dělal jsem si starosti, má vypnutý mobil.“

„Omlouvám se,“ sklopil Ramsey hlavu. „Nějak jsme zapomněli na čas.“

„Charlie Price,“ promluvila Susan a na konci jeho jména záměrně prodloužila to zasyčení.

Charlieho oči ji konečně našly a rozšířily se poznáním.

Bel zahlédla za tátovým ramenem nějaký pohyb. Viděla, jak se Ramsey otočil k Jamesovi. *Natáčeš dál*, vyzval ho bezhlesně a zatočil prsty. Kamera poslechla.

„Co ta tady dělá?“ zeptal se Charlie do prostoru.

„Natáčejí dokument o mojí dceři, tak proč bych tu nebyla?“ odtušila Susan a hrud' pod nařasenou zelenou šálou se jí dmula. Sklopila pohled a nakrčila nos. „Vidím, že ses stále nenaučil mýt si ruce.“

„Byl jsem v práci, Susan,“ odpověděl klidně Charlie. „Někteří z nás si musejí na živobytí vydělávat.“

„Pche, už zase začíná,“ odfrkla si. „Pořád tak napružený. To pro tebe musí být strašné, neustále vedle toho žít, Annabel, drahoušku.“

„Já...“ začala Bel.

„To je v pořádku, Bel, nemusíš na to nic říkat.“ Táta na ni pomalu mrkl. Jeho světle modré oči posazené daleko od sebe jí řekly všechno, co bylo třeba. Rozzlobení lidé vypadají vždycky provinile, to jí stále připomínal.

„Copak on tě nenechá mluvit, drahoušku?“

„Susan, prosím,“ procedil Charlie přes zaťaté zuby, jako by si ukusoval vydýchaného vzduchu okolo.

„Takového vzteku,“ opáčila babička, ale to ona mluvila zvýšeným hlasem.

Uzel se znovu objevil, přímo v Belině břiše, utahoval se a utahoval, snažil se dohonit vlastní ocas.

„Proč pořád natáčíte?“ přesunul Charlie pozornost k bachratému mikrofonu v pevných rukou zvukařky Saby, který se mu vznášel nad hlavou. „Přestaňte s tím, prosím.“

„Proč, Charlie?“ ozvala se Susan. „Nechceš, aby svět viděl, co jsi doopravdy zač?“

Vzduch v místnosti zhoustl, jako by se srazil a zgumovatěl, když se ho Bel snažila polknout, aby jím nakrmila ten uzel v žaludku.

„A co jsem doopravdy zač, Susan?“ otočil se k ní Charlie zpátky.

„Ty chceš, abych to řekla znovu?“

Charlie couvl, na sevřených rtech strnulý úsměv, prsty si přejížděl po strništi na bradě. „Ne, to ne. Během let už jsi toho řekla až dost. Překvapuje mě, že tě mluvení do kamer ještě neomrzelo.“

„Přestanu s tím, až se všichni dozvědí pravdu,“ odsekla babička. „Tohle nemá smysl,“ vzdychl Charlie. „Ten den jsi přišla o dceru, Susan. Já jsem ztratil ženu a život takový, jaký jsem do té doby měl. Tak pojď, Bel, vezmi si věci a vyrazíme. Určitě máš hlad.“

Určitě, ale necítila ho kvůli tomu otřesnému uzlu v žaludku.

„Mám o Annabel starost,“ prohlásila pak babička a natáhla se znovu po její paži, Bel však ustoupila mimo její dosah. „Bojím se o ni v tom domě, kde je sama s tebou.“

„Nebud' směšná,“ řekl Charlie. „Bel, pojď.“

„Jasně.“ Ale ani se nepohnula, protože byla zablokovaná mezi nimi a stolkem s šachovnicí, zatarasená v zemi nikoho.

„Směšná, jo?!“ vyjekla skoro babička a hrany slov narazily do sebe. „Směšné je, jak ženy v tvém okolí končí jaksi mrtvé.“

Rozhostilo se ticho, odporné ticho, které je všechny pohltilo.

Charlie přimhouřil oči, až se mu tím pohybem objevily v obličeji stejné vrásky, jako když se smál. „Co tím jako myslíš?“

Babiččin krk se vysunul ze zelené šály, jako by si myslela, že tuhle válku vyhrává.

„Tvoje matka zemřela, když ti bylo šestnáct, ne?“

Bel se snažila nezalapat po dechu. Babička snad nechtěla naznačit, že by...?

„Byla to tragická nehoda,“ prohlásil Charlie tichým hlasem a ve tváři mu cukalo. „Spadla ze schodů a uhodila se do hlavy. Já jsem spal.“

„Jistěže jsi spal,“ odtušila Susan s posměšnou líbezností, jako by se snažila utěšit dítě. „Jenže jde o to, Charlie, že dvě tragické smrti už vypadají trochu jako opakující se model.“

Charlie se zasmál dutým smíchem, který měl skrýt bolest, a zavrtil hlavou. „Výborně,“ řekl, „takže teď jsem manželkovrah i matkovrah? Báječný.“

Do hajzlu. Tohle neměl říkat. Zcela zjevně se jednalo o sarkasmus, to bylo všem jasné, jenže kamera natáčela a ve špatných rukou by z toho někdo mohl udělat něco, co bude vypadat vážně zle. Proč vůbec táta s tím dokumentem souhlasil? Nic dobrého z toho nevzejde. Bel potřebovala něco udělat, něco horšího, aby ho z toho teď vytáhla.

„Jdi do hajzlu, Susan! Vrať se k těm svým zsranejm koním, ty koňomrdko!“ vychrlila.

Tentokrát někdo v místnosti po dechu opravdu zalapal.

Babička stáhla krk zpátky a zírala na Bel s otevřenými ústy. Vítězná rána. Bitva je u konce.

„Tak jo, kočko,“ promluvil Charlie, a když se jejich pohledy setkaly, zjevně potlačoval úsměv, „jdeme.“ Výraz v obličejí mu ztvrdl. „Ramsey, rád bych si s vámi něco vyjasnil, venku. Kameru nechte tady.“

„Ano, jistě,“ přitakal Ramsey a znovu se vynořil z pozadí. „Ashi, nabídněte Susan něco k pití. Šálek čaje? Kávu?“

„Na kofein je už dost pozdě,“ popotáhla babička a poraženecky se usadila na roh pohovky.

„Ehm, jistě,“ řekl Ash a nemotorně se k ní přiblížil. „Tak... ehm... pivo?“

„Ne, Ashi,“ sykl Ramsey, který už kráčel za Charliem ke dveřím. „Přines jí vodu nebo tak něco.“

„Vodu nebo tak něco, jasně, už letím.“ Ash namířil vztyčeným ukazováčkem ke stropu a pak se otočil a jeho kostkované nohavice následovaly Ramseyho ven z místnosti.

Babička se nedívala na Bel, vyhýbala se jí – takže žádná změna –, a hledala něco v kabelce. Vlastně se na ni teď vůbec nikdo nedíval, Saba s Jamesem se každý zabývali svým vlastním přístrojem, hráli si s čudlíky a přepínači, kamera mířila jinam. To byla její šance.

Natáhla ruku a popadla černou královnu z šachovnice. Strčila si ji do rukávu dřív, než k ní kdokoliv vzhledl. Už je její. Uzel v žaludku se rozvázal, tlak povolil, v hlavě cítila lehkost, jak se studený mramor dotýkal její kůže. Silný pocit, ale nikdy nevydržel. Aspoň ta věc ovšem trvalá byla.

Bel odešla, aniž se jedinkrát ohlédla na šachovnici bez královny nebo na ženu sedící za ní, kterou sotva znala.

„Čau, babi!“ zavolala přes rameno radostným, jasným hlasem. „Tak ráda jsem tě viděla! Zase se někdy zastav.“

Venku na parkovišti Bel pošimral na tváři chladný dubnový vánek. Úleva ustupovala a nový uzlíček napětí se jí už chystal v břiše a čekal na příležitost. Main Street byla hlučná, hlasitý svist aut, dunivé hučení

kamionu a naproti přes ulici ječely nějaké děti, co si hrály s plastovým sobem před Scogginsovým obchodem s dárky a suvenýry.

Bel zahlédla tátu a Ramseyho asi v polovině parkoviště, poblíž tátovy zaprášené a zablácené šedivé čtyřkolky.

„Přísahám,“ říkal právě Ramsey s rukama sepnutýma před hrudníkem, „že to nebylo úmyslné. S Bel jsme přetáhli, chvíli jí trvalo, než se uvolnila. A Susan dorazila o hodinu dřív, než jsme jí řekli. Neměly se vůbec setkat, opravdu.“

Bel věděla, že mluví pravdu, ale Ramsey jí tam uvnitř taky nepomohl, takže ho v tom nechala.

„To vám ale nezabránilo té situaci využít a nechat kamery pěkně běžet dál,“ opáčil Charlie a otřel si skvrnu na košili. „Koukněte se na mě, netušil jsem, že mě budete dneska natáčet.“

„Omlouvám se, ale děláme dokument. Nechat kamery běžet je v zásadě naše hlavní práce. A vy jste s tím souhlasil, podepsal jste smlouvu.“

„Ale ne s tímhle, a vy to víte.“

„Ale no tak, Charlie, jako byste za to nedostával poměrně slušnou kompenzaci. A posílal jsem vám e-mail, kde jsem vás o rozhovoru se Susan informoval.“

Charlie se frustrovaně podrbal na hlavě.

„Podívejte,“ Ramsey se mu zadíval do očí. „Tenhle film je o vás a vaší rodině, je to poprvé, kdy promluvíte veřejně, jde o pohled na vaše životy a na to, jak je Rachelino zmizení ovlivnilo. To, co si o vás Susan myslí – i to je toho součástí. A svět to od ní už stejně slyšel. Záleží ale na vás, jak budete příběh utvářet, jak ho budete vyprávět. A pokud to něčemu pomůže, pak dle mého názoru jste to tam uvnitř zvládl skvěle.“

Ať už Ramsey dělal cokoli, fungovalo to. Charlie si povzdechl, až se mu zvedl horní ret.

„Fajn,“ řekl, „jen už žádné přesahy. Žádná další překvapení.“

Ramsey zvedl ruce, jako že se vzdává. „Žádná další překvapení, samozřejmě. Takže se s vámi i zbytkem rodiny uvidíme zítra u vás doma? Začali bychom si všechno chystat tak v jedenáct, pokud je to stále tak v pořádku?“

„Ano, jistě,“ přisvědčil Charlie, připravený odejít. Bel to poznala podle toho, jak změnil držení ramen.

„Dneska jsi byla skvělá, Bel,“ otočil se k ní s úsměvem Ramsey. „Vážně skvělá. Děkuju.“

To už zapomněl na všechna ta její *nevím*? Možná že ta hádka s babičkou to vynahradila. Škoda, Bel do té doby nejspíš působila jako milá a hodná holka. No nic. *Ona* měla přece dovoleno vypadat jako ta špatná.

Když došli až k autu, táta se k ní konečně otočil a podíval se jí do očí.

„Koňomrdka?“ zasmál se. „Kdo tě to vychovával?“

„Ále, jeden takový hrozný člověk.“

Táta se zasmál ještě hlasitěji. Super, chtěla, aby se díky ní smál, po tom všem. Pak přestal a zeptal se: „A bylo to v pohodě, ten rozhovor? Nic obzvlášť těžkého nebo znepokojivého?“

„Ne, v pohodě. Jen dlouhý. A nesměla jsem se dotknout tý umělé vody.“

Natáhla se po klice od dveří auta.

„Počkej,“ zarazil ji táta. „Mám vepředu hromadu náradí a bor-delu. Co kdyby sis prostě sedla dozadu, kočko?“

Bel se zadívala na zadní sedačku přes upatlané okýnko. Polkla a odtrhla od ní oči.

„Ne, budu sedět vpředu,“ řekla rychle a otevřela dveře na místě spolujezdce.

„Bel, je tam hrozný nepořádek. Prostě jdi dozadu.“

„Ne, ne, ne, je to v pohodě. Koukni.“ Vlezla dovnitř přes objemný kufr s náradím a hromady papírů, krabiček od jídla a lahví Mountain Dew – protože táta byl dítě, které ještě pilo Mountain Dew. Zvedla kufřík s náradím, sedla si a položila si ho na klín. Byl těžký a nepohodlný. Na podlážce neměla žádné místo mezi vším tím nepořádkem a svým batohem. „Hele, spousta místa.“

Táta zavrtěl hlavou a nastartoval. „Sendviče se slaninou?“ zeptal se, ovšem odpověď ani nepotřeboval.

„Ty mě prostě znáš.“

TŘI

Bel ji našla na jejich oblíbeném místě: vzdáleném konci hřbitova pod červeným javorem, jehož listy krvácely po celém širokém okolí. Takhle morbidní byly. Patami okopávala kamennou zídku.

Bel k ní došla okolo flekatých náhrobků, slepých andělů a starých kytic, které už začínaly páchnout. Zastavila se asi dvacet kroků od ní a rukama si zastínila oči.

„No páni,“ zavolala, „není to snad Carter Priceová, mimořádně nadaná balerína a zanedlouho také hvězda dokumentárního filmu?“

Carter se zavrtěla a vystavila na odiv své ostré lícní kosti a modré jakoby zředěné oči, připomínající neklidnou vodu. Byly hezčí než Beliny oči. Byly to priceovské oči. Carter naklonila hlavu a přes ramena jí spadly prameny po pás dlouhých měděně hnědých vlasů, které si pro sebe kradly sluneční paprsky.

„Sklapni, ty jedna.“ Carter sklouzla pohledem ke své ruce. Něco držela mezi prsty.

„Ty kouříš?“ zeptala se Bel a vylezla si vedle ní.

„Jak tě to napadlo?“ Carter zvedla cigaretu ke rtům.

„Odkdy?“

„Od včerejška,“ rozkašlala se Carter. „Neříkej to mámě. Sebrala jsem jí je z kabelky.“

„Já nikomu nikdy nic neříkám,“ opáčila Bel a přisunula se blíž, až se jejich kolena dotkla. „Dej mi taky.“

Carter zachytila cigaretu mezi dvěma hubenými prsty a předala ji Bel.

„Díky.“ Bel si strčila filtr mezi rty a jednou zhluboka potáhla. Pak cigaretu típla o zídku a hodila vajgl do trávy dole.

„Hele!“ otočila se k ní našťavaně Carter. „Viděla jsem tě kouřit už mockrát.“

„No jo, jenže ty jsi lepší než já. A taky ti je patnáct.“ Bel ji poplácala po zádech, tak trochu blahosklonně. Jenže tohle byla přece její práce: byla starší sestřenice.

„Ježíšikriste,“ zasyčela Carter.

Bel odtáhla ruku. „A co tvoje nohy dneska?“

Carter se na ně podívala, zakroužila černými converskami na konci svých holých nohou a zatnula svaly na lýtkách.

„V prdeli. Ale v pohodě.“

„Jako my všichni,“ podotkla Bel a zakřenila se. Chtěla Carter dloubnout do podpaží, protože tam byla nejlechtivější. Jenže její sestřenka to viděla a plácla ji přes ruku, silněji, než bylo potřeba. Kůže pleskla o kůži, kost o kost.

„Jau,“ uchechtla se Bel a držela se za ruku. „Jsme na hřbitově, neměla bys nikoho plácet. To je neúcta k mrtvým.“

„Jdi do hajzlu,“ usmála se Carter.

„Stejně jako užívání zsranejch sprostějch slov.“

„No ale tos mě naučila ty,“ opáčila Carter.

Lidé, kteří je neznali, je občas mylně považovali za sestry. Ale zas tak podobné si nebyly. Carter rozhodně podědila všechny dobré geny z její rodiny. Vyrůstaly však spolu a byly si jako sestry blízké. Bel s tátou žila v domě číslo 33 na Milton Street a tátův bratr Jeff bydlel s tetou Sherry a s Carter v čísle 19. Doslova co by kamenem dohodil, teda dvakrát. Carter s Bel to už zkoušely. Dostaly se za to do pěkného průšvihů, protože paní Vlezlá odvedle to na ně řekla.

„To jsou oni?“ zeptala se Carter a ukázala výraznou špičkou svého nosu. Bel sledovala její pohled. Člověk odsud jen taktak dohlédl na silnici před Beliným domem, kde právě zaparkovala maličká bílá minidodávka jako z lega, z které vylézali lego panáčci, co umějí hýbat rukama a nohama.

„Budou chystat světla a tak. Asi bysme se už měly vrátit.“

„A jak vůbec proběhl ten rozhovor?“ Carter si teď odoubávala nehty, když už neměla cigaretu. Pořád se musela nějak hýbat, něco dělat, nedokázala být v klidu. Bubnovala prsty a pohupovala nohama.

„Pitomý, ale v pohodě,“ odpověděla Bel. „A pak se objevila Rachelina máma.“

„*Mazda?*“ Carter se na ni podívala.

„Hmmm.“

Carter mlaskla, protože chápala všechna ta prázdná místa mezi Belinými slovy, jejich vlastní jazyk.

„Vlastně nevím, proč mě v tom dokumentu chtějí,“ řekla pak. „Narodila jsem se, až když teta Rachel zmizela. Nikdy jsem ji nepoznala.“

„Já jsem ji přece taky nepoznala,“ dodala Bel, jako by to byla nějaká soutěž. „Jo, a měla bych tě varovat. Jeden ze štábu, asistent kameramana, je ten nejpodivnější člověk, jakého jsi kdy viděla. Určitě ho zplodili nějaká vyžilá rocková hvězda a klaun. A je úplně marnej. Ramsey mu tu práci zjevně dal jen proto, že je to jeho švagr. Když se budeme dneska nudit, můžeme si z něj dělat srandu.“

„Bel, buď hodná.“

Bel zasyčela a schovala se před sluncem. „Nemůžu, bolí to.“

Carter zavrtěla hlavou. Krátce se zasmála, jako by ji něco tížilo.

„Nejsi snad nervózní, ne?“ zeptala se jí Bel. „Budeš v pohodě. A radši si na to zvykej, ne? Za chvíli budeš tak slavná, že si na svou nebohou starší sestřenicí ani nevzpomeneš.“

„Promiň, jakže se to jmenuješ?“ řekla Carter.

Bel ji šťouchla a tentokrát se jí to podařilo. „Myslela jsem, že aspoň počkáš, až se dostaneš na Juilliard a odfrčíš do New Yorku, než na mě zapomeneš.“

Všichni nakonec vždycky odešli. Nejen Rachel Priceová. Lidé jsou jen dočasní. To byla jediná věc, na kterou se dalo spolehnout: lidé vždycky odejdou, dokonce i Carter.

„Třeba se tam nedostanu,“ hlesla teď Carter tišeji.

„Jistěže se tam dostaneš, když to budeš dost chtít.“ Bel ji znovu šťouchla a ucítla její tvrdá žebra. „Tak pojď, vyrazíme zpátky. Tvoje publikum čeká!“ Ta poslední slova zakřičela, aby Carter ztrapnila před všemi těmi nebožtíky, kteří se jim vysmívali ze svých hrobů.

Dům číslo 33 na Milton Street už bzučel lidmi i vybavením. Obří kovové kufry cvakaly, vydávaly části kamer a dlouhé tyče, na koberci v obývacím pokoji ležely nesestavené reflektory se stínidly,

jež Charlie obcházel, jako by ho měly popálit, když roznášel hrnky kávy pro lidi ze štábu, kteří ale absolutně neměli dost rukou na to, aby si je mohli vzít.

Strýc Jeff i teta Sherry už taky přišli. Jakmile Bel s Carter vkročily do dveří, teta si vzala dceru stranou.

„Vybrala jsem ti oblečení, miláčku,“ řekla, „leželo na posteli.“

Sherry nepochybně strávila přípravami několik hodin. Vlasy měla natočené do upravených hnědých kudrn, její jindy bledá pleť teď působila skoro oranžově, jak byla přepudrovaná, takže se jí ve vráskách kolem očí hromadil make-up, na řasách silná vrstva řasenky a na lících kostech bronzer, aby dosáhla stejného efektu, jaký měla Carter přirozeně.

Jeff dělal to, co mu šlo vždycky nejlíp: pletl se lidem pod nohy.

„Takže, Ramsey,“ řekl a chodil za režisérem, který se při tom snažil nachystat scénu, „měl jsem možnost už něco vašeho vidět?“

„Udělal jsem pár dokumentů,“ odpověděl Ramsey a zvedl klubko kabelů. „Před pár lety jsem natočil jeden o aljašském huskym, který pracoval jako tahač saní. Jmenovalo se to *Sněžný pes*. Koupil to Disney.“

„No jasně,“ prohlásil Jeff a poškrábal se ve svých prošedivělých vlasech. „Můj kamarád Bob z Vermontu taky míval huskyho. Myslím, že jsem o tom filmu slyšel.“

To teda neslyšel.

„Ten pes umře, je to vážně doják.“ Ramsey ho obešel, aby se dostal k jednomu z právě vztyčených reflektorů.

„A na tom jste pracoval naposled?“ ptal se Jeff dál.

Ramsey mrkl po dveřích na ulici, jediné únikové cestě. „Ne, natočil jsem ještě jeden dokument minulý rok. O řediteli střední školy v Millinocket v Maine.“

„O tom jsem asi taky něco slyšel!“

Ramsey se usmál. „To jste si asi s něčím spletl. Žádná vysílací společnost si ho nevybrala. Tenhle dokument nikdo nikdy neuvidí.“

„A pročpak?“ zeptal se Jeff, protože nedokázal číst mezi řádky. Na druhou stranu bylo nutné přiznat, že tady se toho dělo okolo opravdu hodně, takže na čtení tu klid nikdy nebyl.

„Ehm...“ začal Ramsey a nechal to podivně viset ve vzduchu, zatímco pohledem hledal někoho, kdo by mu pomohl. Oči mu padly na Bel. Tady se pomoci nedočkáš, *kámo*.

„Jo, Ramsey,“ přitlačila ho ke zdi, „pročpak?“

Přimhouřil na ni oči, jako by věděl, že se ho snaží uvést do rozpaků, ale jeho to namísto toho pobavilo. Člověk nejspíš toho druhého docela dobře pozná, když je s ním zavřený několik hodin a opakuje neustále dokola stejné konverzace. Možná že se jí Ramsey nakonec docela zamlouval.

Vzdal to a vysvětlil: „Některé společnosti mi oznámily, že tomu chybí *lidský prvek*. Netuším, jak k tomu došli – celé to bylo o lidech. Spousta zápletek a zvratů – to by člověk nevymyslel, vážně,“ zavrtěl hlavou. „Jenže jim zřejmě připadalo, že tomu něco chybí.“

„Aha.“ Jeff stále ještě byl součástí rozhovoru. „To je škoda. Na *Zmizení Rachel Priceové* už někoho máte?“

„Ještě ne,“ usmál se Ramsey. „Ale určitě mít budeme. Je to neuvěřitelný příběh.“

„No jo, samé zápletky a zvraty,“ odušila Bel.

Ramsey jí zasalutoval objektivem kamery.

Jeff s režisérem ještě neskončil, ale Bel je vytěsnila, protože k ní přistoupil táta a nabízel jí kávu. V jeho nejoblíbenějším hrnku ve tvaru Santovy bachraté hlavy.

„Mimochodem paní Vlezlá nás pozoruje přes ulici,“ podotkla Bel a vzala si hrnek s lehce popraskaným povrchem, tenhle Santa měl ve své porcelánové tváři vepsané tisíce Vánoc.

„Paní Nelsonová, Bel,“ řekl Charlie přísně a prstem ji cvrknul do brady. „A než to zapomenou, nepřidělala jsi dneska ráno pořádné víko popelnice. Musíš ho převázat šňůrou, je se...“

„Sezona medvědů, já vím,“ dokončila za něj. Měla dojem, že si vzpomíná, jak tu šňůru přes víko přetáhla. Nejspíš se jí to spletlo s jiným ránem. „Promiň.“

„Štěstí, že máš tátu, který se popere se všemi medvědy.“

„Hej, to já jsem ta zlá,“ popotáhla. „To já se budu prát.“

Charlie se na ni zakřenil a pak se otočil a poplácal Jeffa po zádech. Úplnou náhodou měli oba na sobě tmavě zelené svetry a džíny.

„Jeffersone, přestaň vykecávat tady Ramseymu díru do hlavy. Nech ho pěkně pracovat.“

Jeff, ačkoliv byl o tři roky starší, bratra poslechl a šel otravovat někoho jiného.

„Kdy dorazí váš otec?“ zeptal se režisér Charlieho a v rukou měl nějaké další kabely.

Charlie se podíval na hodinky. „Pečovatel by s ním měl dorazit každou chvíli. Měl prý náročné ráno.“

„Výborně. Už to skoro máme. Jamesi – kam zmizel ten HDMI kabel?“

„Já jsem připravená začít s mikrofony,“ oznámila Saba, která se v tom chaosu náhle zjevila. „Ashi, ty si vezmi Charlieho a Bel, já udělám ostatní.“

Ash se narovnal za tím největším kovovým kufrem. Měl na sobě bílé tričko s kreslenými jahůdkami, přes něj modrou džínovou košili, kterou měl zastrčenou do trochu tmavších džínů. A pokud by vás to zajímalo, tak ano, samozřejmě byly do zvonu.

„Jen si dojdou vyměnit svetr,“ podotkl Charlie a zmizel v chodbě.

„Žádné pruhu, prosím,“ zavolal na něj ještě Ramsey.

„Zdravím,“ přišoural se Ash k Bel a rozbil balíček s mikrofonom a příslušenstvím. „Můžu?“

„Můžeš?“ opáčila Bel s pažemi do stran jako strašák do zelí, jako by ji měl prohledat.

„Jen ti připnu tohleto.“

Ash udělal krok k ní a obličejem se dostal až příliš blízko k jejímu, ovanul ji teplý dech s vůní máty. Měl zelené oči, toho si předtím nevšimla, takové špinavě zelené jako trávník na fotbalovém hřišti. Přicvakl jí mikrofon na límeček jejího baseballového trička a rozmotl kabel.

„No a tohle teď musíme schovat tady,“ řekl a rozpačitě pokývl k jejímu tričku. Zlehka odtáhl látku límečku, a když začal krabičku od mikrofonu spouštět dolů, odvrátil pohled. Jak jí kabel pomalu klesal přes hrud', stále ho přidržoval.

„Takže,“ řekl, „máš radši jabka, nebo banány?“

„He?“ vyhrkla Bel nechápavě.

„No, je trochu divný, že tady s tebou takhle manipuluju, a tak mě napadlo, že bych zapředl hovor,“ vysvětlil a krabička se konečně vynořila u spodního lemu trička.

„Zapředl hovor, jo?“ zopakovala a tam, kde se jí dotýkal studený kabel, jí naskočila husí kůže.

„Zafungovalo to, ne? Hovoříme.“ Ash zvedl krabičku. „Tohle ti teď přicvaknu někam dozadu. Máš kapsu na kalhotách, nebo...?“

Bel se k němu otočila zády.

„Neměli bychom ještě trochu pohovořit, když se mi chystáš sahat na zadek?“

„Jo, dneska ráno jsem viděl losa,“ řekl Ash a přitom ji tahal za zadní kapsu. „Byl obrovský.“

„No jo, teď jsi v New Hampshiru.“

„OK, jsi hotová.“

Bel se k němu otočila čelem a celého si ho prohlédla, jen očima, hlavou ani nepohnula.

„Džínovina, a to rovnou dvakrát,“ podotkla.

„Ehm, děkuju,“ odpověděl a poplácal si oblečení.

„To nebyl kompliment.“

„Kde je ten HDMI kabel?“ ozval se znovu Ramseyho hlas, teď už o něco zoufaleji.

„Nechal jsem ho tamhle,“ křikl Ash a ukázal někam přes Belino rameno. „U statě.“

„Aha.“ Ramseymu se podle těch instrukcí nějak podařilo kabel najít.

„U statě?“ zeptala se ho Bel.

„Stativu,“ vysvětlil. „Rozhodl jsem se to takhle zkrátit. Pokaždé, když něco zkrátíš, získáš sekundu navíc. A ty se nakonec pěkně nasčítají. Čas jsou peníze, kámo.“

„Ale právě jsi ztratil devět sekund, abys to celé vysvětlil.“

„Hm, no jo,“ řekl a upřeně se zadíval na prsty, jako by si je počítal. Bel přimhouřila oči. „Ty jsi vážně neskutečnej.“

Pokrčil rameny a ve tváři měl netečný výraz a pohodový úsměv. Tak tuhle reakci si zrovna nepřála.

„Já půjdu... tamhle,“ prohlásila a dala se na odchod, když on to neudělal.

„Počkej, musím tě ještě udělat!“ zahalasil Ash, až se ruch kolem nich náhle ztišil.

Bel cítila, jak jí do tváří stoupá nechtěná horkost.

„He?“ hekla zadýchaně a těžkopádně.

„Ještě to tady musím dodělat,“ vysvětlil Ash s takovým téměř vědoucím úsměvem, když k ní přistoupil, aby jí znovu sáhl do zadní kapsy kalhot. Sakra, copak věděl, jakou hru tady hraje? Možná že v ní je lepší než ona. Bel ho podcenila, bude muset být ještě mnohem nepříjemnější, aby vyhrála.

„Hotovo, můžeš běžet.“ Ash se narovnal a v obličeji měl stále ten úsměv. Grrr, hrozně ji rozčiloval.

Bel odkráčela bez jediného slova. Pokud nemáš nic hnusného, co bys mohl říct, radši neříkej nic.

Táta zrovna sešel ze schodů, tentokrát v námořnicky modrém svetru, a od bočních dveří, kde byla nainstalovaná rampa, se ozvalo zaklepání.

„To bude Yordan s dědou,“ běžel je přivítat.

„Tak jo, Priceovic, můžete se přesunout k sedačce?“ zavolal Ramsey. „Jsme připravení začít.“

„Opravdu kamera přidává pět kilo?“ zeptala se teta Sherry Ramseyho, když se posadila mezi Charlieho a Jeffa na mechově zelenou pohovku a podezíravě si kameru měřila.

„Vypadáte skvěle, Sherry,“ uklidňoval ji Ramsey zpoza přístroje, kde kontroloval obrazovku. „Tak jo, mohla by si děvčata sednout před pohovku? Ano, přesně tak, do těch mezer. Perfektní.“

Někdo stiskl Belino rameno, táta.

„Carter,“ sykla Sherry, „pokrč si nohy do strany, miláčku. Ne, ano, takhle. Hodná holčička.“

„Tati, nesahej na to, to je tvůj mikrofon,“ řekl Charlie. Dědův invalidní vozík prodlužoval pohovku, protože ho přirazili až těsně k ní.

Yordan, pečovatel, stál rozpačitě vzadu v pokoji za štábem. Tmavé vlasy měl oholené až k lebce, na rozdíl od tmavých vousů. Děda si stěžoval, že se Yordan neholí, teda v dny, kdy si pamatoval, kdo to je.

„Všechno v pohodě?“ obrátil se Ramsey na Charlieho.

„Zatím ano,“ přikývl Charlie. „Jen kdyby to na tátu už bylo moc, požádám Yordana, aby ho odvezl domů.“

„Samozřejmě. Moc děkujeme, že jste se k nám připojil, Patricku,“ promluvil Ramsey hlasitě a za každým slovem dělal výraznou odmlku.

Děda na něj ukázal roztřeseným prstem. „Vy jste ten režisér z L-L-Londýna.“

„Ano, přesně tak,“ usmál se Ramsey. Člověk by ani nepoznal, že přesně tenhle rozhovor vedli před pár minutami. „Rád vás poznávám.“

„V Londýně jsem nikdy nebyl,“ podotkl děda. „Nebo ano?“ dodal a podíval se na Charlieho.

„Můžeme se tam jet podívat všichni, Patricku,“ naklonila se Sherry dopředu. „Podívat se na Carter, až bude jednoho dne tančit s Královským baletem.“

Aha, takže teď už to byl Londýn? Ještě dál než New York.

„Mami, jen Didíka pleteš,“ řekla tiše Carter.

Didík říkávala dědovi Bel, když byla ještě maličká a nedokázala vyslovit správně děda. Bel netušila, jestli to bylo před Rachel, nebo až po Rachel, a děda si to nejspíš už taky nepamatoval.

„Takže tady jsme se připojili k vaší televizi,“ vysvětloval Ramsey a kvůli dědovi pečlivě vyslovoval. „Budeme si pouštět tři videozáznamy z vašich starých kazet, moc děkuju, Charlie a Jeffe, že jste mi je před pár týdny poslali. Chtěl bych, abyste se na ně podívali společně jako rodina a jen na ně reagovali. Spontánně. Abyste mi řekli, jak na vás ta videa působí, jaké vzpomínky na Rachel ve vás vyvolají. Sám se budu sem tam zapojovat s nějakými dotazy. V pořádku?“

„V pořádku,“ odpověděl Charlie za celou rodinu. Což bylo jedině dobře, protože Bel to v pořádku nepřipadalo ani trochu. Nejspíš tahle videa nikdy neviděla a nebyla si jistá, jestli je vůbec vidět chce. Ne, když na ni mířila kamera. Carter ji šťouchla do žeber, a tak se přestala hrbít.

„Kamera?“ zvolal Ramsey a ustoupil.

„Jede,“ odpověděl James.

„Ashi?“

Vstoupil do záběru s bíločernou klapkou. Dnes se na ní skvěl nápis: *Cesta do vzpomínek*.

Ash hlasitě klapl.

Děda sebou při tom trhl.

„První záznam je z Vánoc roku 2007,“ promluvil Ramsey, přidřepěl vedle notebooku připojeného k televizi, obrazovky se v sobě vzájemně odrážely. „Je to sedm týdnů před Racheliným zmizením.“

Zmáčkł přehrávání a televize se probírala k životu.

Byla tam: Rachel Priceová.

Stejná jako na fotografii, kterou použili na plakáty během pát-rání. Široký úsměv, díky němuž se jí brada zaostřila do špičky, temné šedomodré oči, dlouhé zlatavé vlasy, v tomhle časovém záběru téměř tak dlouhé, jako nosila Carter. Na hlavě měla kulicha, takže nebylo vidět malé mateřské znaménko vysoko na pravé straně čela, drobná kulatá hnědá piha. *Identifikační znak*, pokud by se někdy našlo tělo, což se ale nikdy nestalo.

Rachel vypadala mladě, když o tom teď Bel přemýšlela. A už nestihla o moc víc zestárnout. Rachel Priceová před zmizením. Stála ve sněhu v dlouhém šedém kabátě, stejném, který pak zůstal v tom autě.

Rachel přimhouřila oči a dívala se přímo na Bel, do Bel.

Bel se zachvěla se a na pažích jí naskočila husí kůže, ale byla rozhodnutá nedat na sobě nic znát.

Ne do kamery.

Ne před Rachel.

ČTYŘI

Rachel Priceová zase živá, přivedená zpět časem. Rty se jí lepily na odhalené zuby, jak se v tom chladu usmívala.

„Jeffe,“ promluvila hlasem, který zněl téměř skutečně. „Ty nahráváš?“

„Proč tě to napadlo?“ ozval se Jeffův hlas zkreslený praskotem mikrofonu, protože u něj byl příliš blízko. „Že by kvůli té kameře v mojí ruce?“

Současný Jeff se zasmál vlastnímu vtipu.

Úhel se změnil, jak se Jeff z minulosti přiblížil, a Bel spatřila pořádně nabalené dítě v Rachelině náruči. Rachel ho držela jednou rukou, pěkně u sebe, protože to dítě na ní spalo. A nebylo to jen tak nějaké dítě, byla to Bel, to jí bylo jasné, ale cítila se od toho malého spícího batolete podivně odtržená. Každá z nich žila v naprosto odlišném světě.

„Koukni na sebe,“ promluvila současná Sherry ve chvíli, kdy její minulá verze řekla:

„Já to vzdávám, jestli mi s tím sněhulákem někdo nepomůže!“

Mladší Sherry vstoupila do záběru, za ní se ve sněhu táhly stopy. Objevil se i Charlie. Všichni navlečení v tlustých kabátech, rukavicích a čepicích, které jim spolykaly polovinu obličejů zrzávých mrazem.

Na Sherryině hrudi vybuchla sněhová koule a poprašek se jí dostal až na bradu.

„Jeffe, já tě zabiju,“ zavrčela do kamery. „Mohl jsi trefit mimčo.“

„Anna je v pohodě,“ usmála se na dítě Rachel s rozzářenýma očima. „Ta dokáže zaspat cokoliv.“

Bel na okamžik zapomněla, že se jedná o ni, o první část jejího jména, kterou amputovala už dávno. Netušila, že jí Rachel říkala Anna, nikdo jí to nikdy neprozradil.

„Hej, Charlie, Jeffe! Jeden z vás si naskočte!“ ozval se dědův starý hlas – starší, ale mladší. Tady ještě zněl jako on, Bel se po tom stýskalo. Kamera ho našla, jak sedí na modrých sáňkách, jež pro něj byly zjevně až příliš malé, natož ještě pro dalšího dospělého.

Po tátově obličejí, téhle jeho mladší verzi ve sněhu, se roztáhl široký úsměv. Když procházel kolem Rachel, stiskl jí rameno a pak se nacpal dopředu na sáňky mezi dědovy nohy.

„Do toho, tati!“ zavolal Jeff.

Děda se ve sněhu odrazil a sáňky se rozjely. Jeff běžel za nimi, sníl mu křupal pod nohama. Kamera se rozhoupala a Bel konečně poznala, kde to jsou, díky hromadě zrezivělých aut a rozbitého nářadí daleko za nimi. Uprostřed té haldy viděla starý červený kamion a vysokou kovovou konstrukci, která jí vždycky připomínala mechanickou žirafu. Říkala jí Larry. Nacházeli se u skladiště dřeva kdysi provozovaného firmou Price & synové, které vlastnil děda a před ním jeho táta a děda. Jenže se zavřelo už před nějakými třiceti lety, dřív, než se Charlie a Jeff mohli stát těmi syny z názvu. Nicméně směrem k řece tam byl bezva kopec a skvěle se na něm sáňkovalo, když napadl ten správný sníh. Jen se člověk nesměl moc přibližovat k těm starým autům, pilám a nebezpečnému nářadí, protože to pak děda dost zuřil.

Ted' však vůbec nezuřil, smál se, jak s Charliem uháněli z kopce dolů.

Sáňky se převrátily. Charlie to udělal záměrně a sprška třpytivého sněhu se jim snesla na hlavy. Napůl zahrabaní ve sněhu se smáli, a smáli se tak, až z toho bolí břicho, když se někdo takhle směje moc dlouho.

Zpoza kamery se ozval Rachelin hlas, oddělený od těla. „Ale ne, oni zmizeli, Anno. Jsou navždy ztraceni ve sněhu.“

Video skončilo a televizní obrazovka zčernala.

„Páni,“ jako první promluvila Sherry. „Člověk zapomene, jak mladinká vlastně byla, když se to stalo.“

„Opravdu mladinká,“ přitakal Jeff. „Však je to jen devět let, Bel, mezi tebou a tvou mámou na tom videu.“

Zdálo se to jako mnohem víc.

„Mezi vámi panoval poměrně velký věkový rozdíl, že?“ ozval se Ramsey. „Devět let, Charlie, mezi vámi a Rachel.“

„Ano,“ přikývl Charlie a v krku měl zjevně knedlík. Nikdo jiný to neslyšel, ale Bel ano. Táta si pohrával se svou levou rukou.

„Jaké to pro vás je, vidět tyto šťastné rodinné vzpomínky?“

„Těžké,“ popotáhl Charlie. „Když vidím Rachel, jak se usmívá, nejradši bych se začal usmívat taky, spolu s ní, je to jako instinkt. Dokázala člověka takhle nakazit. Víím, že se to tak často říká, a možná že nerozzářila každyčkou místnost, ale pro mě rozhodně ano.“ Odmlčel se. Bel se otočila a viděla, že mu zeskelnatěly oči. Tichá hrozba němých slz. „Jasně že víím, že už ji nikdy neuvidím, ale mému tělu okamžik trvá, než mu to dojde taky. Je to těžké,“ dokončil, „někdy je snazší její tvář vůbec nevidět.“

„Nemohl jsem si nevšimnout, že stále nosíte snubní prsten,“ podotkl Ramsey. Bel si toho teď už taky nemohla nevšimnout, protože táta si s ním hrál, otáčel si ho kolem zavalitého prstu, sem a tam, sem a tam.

Charlie se na něj podíval, jako by ho snad spatřil poprvé v životě. „Ano, pořád nosím snubní prsten.“ Nenápadný, bolestný úsměv. „Jestli mám být ale upřímný, nejspíš bych si ho sundat nemohl, ani kdybych chtěl.“ Pokusil se o to a zatahal za kovový kroužek. „Ne, drží tam jako přibitý. Moje prsty jsou nejspíš trochu tučnější, než bývaly. Na vnitřku máme vyryté datum naší svatby: dvacátého třetího června 2005. Nejlepší den mého života...“ Vyprázdněný smích, který měl zahnat slzy. „Rád ten prstýnek nosím. Je to vzpomínka na Rachel, na život, co jsme spolu měli, přestože byl tak krátký. Díky němu tu alespoň maličko pořád je s námi.“

„To je tak hezký, Charlie,“ ozvala se Sherry a naklonila se, aby ho poplácala po koleni. „Ještě mě tady rozbřečíš.“

Ramsey se při tom vyrušení zatvářil skoro až naštvane, ten okamžik prchl a tátova tvář se uklidnila.

„Takže, Carter,“ promluvil Ramsey a Carter překvapením, že oslovuje právě ji, skoro až nadskočila. „Svoji tetu Rachel jsi nikdy nepoznala, narodila ses čtyři měsíce po jejím zmizení. Jaké to bylo, vyrůstat za neustálé přítomnosti někoho, koho jsi vlastně nepoznala?“

Carter si odkašlala a posunula si nohy. „Asi je to tak, jak říkáte. Rachel sice zmizela, ale vlastně byla neustále součástí naší rodiny, jedna z Priceových, přestože jsme se nemohly potkat. Její přítomnost tu pořád byla. Jako se staršími příbuznými, třeba s babičkou Priceovou.“ Ukázala na dědu, který zíral do prázdna. „Připadá vám, že je vlastně znáte, protože lidé okolo vás na ně vzpomínají a vyprávějí vám o nich. A bez Rachel bych neměla Bel, takže...“

Carter větu nedokončila a místo toho se na Bel usmála, a jako by to doplnilo všechna slova, a možná ještě víc. Jenže to nebude trvat věčně, to lidi nedělají, a Carter za dva roky a kousek taky odejde.

„Skvělá odpověď, zlatíčko,“ řekla Sherry a opatrně si otírala oči. Carter si znovu složila nohy do strany.

„Ano, to byla,“ souhlasil Ramsey. „A jistým způsobem jste se ovšem s Rachel přece jen časově překrývaly, právě v tom videu. Protože, Sherry, o těch Vánocích jste už musela být s Carter těhotná, ne?“

Sherry se to zjevně snažila dopočítat a oči jí při tom těkaly. „Ano,“ řekla pak, „máte pravdu. Muselo to být ještě hodně na začátku, ještě na mně nebylo nic vidět.“

„Díkybohu, protože jinak bychom tě museli tahat na těch sánkách.“ Charlie se předklonil, aby ji mohl poškádlit, a Bel ucítila ve vlasech jeho dech. „Nafoukla se pak totiž jako velryba, asi tak v šestém sedmém měsíci. A potom...“ Charlie se odmlčel a poškrábal se na nose. „No, potom mě v červnu zatkli, šel jsem do vazby, takže jsem nikdy neviděl, kam až ti břicho sahalo na samotném konci, a Carter jsem poznal, až když jí bylo půl roku.“

„Je prima slyšet, když vás švagr přirovná k velrybě,“ zasmála se Sherry, až se jí udělaly záhyby na přepudrovaném obličejí. „Ale má pravdu, prostě jsem se najednou nafoukla. Pamatuju si, že jsme o tom tehdy ještě nikomu neřekli. S Jeffem jsme se totiž o miminko snažili už opravdu dlouho.“ Vzala Jeffovu ruku a položila si ji do klína. „Pokoušeli jsme štěstí snad deset let, a tak jsme se naučili o tom nikomu neříkat a taky se příliš netěšit hned od začátku. Když jsem otěhotněla s Carter, bylo mi třicet osm, je to náš malý zázrak. Jenže jak víte, pak se strhla mela okolo Rachelina zmizení a my jsme

nechtěli přidávat ještě další stresy. A tak jsme si to nechali pro sebe, až už jsme si to pro sebe dál nechávat nemohli.“

„Kvůli tomu velrybímu břichu,“ dodal Charlie.

„No, jako velryba už ale rozhodně nevypadá,“ Sherry se předklonila, aby pošmrála Carter na dlouhém krku. Ta se ale snažila odtáhnout, takže Sherry povadl úsměv, nicméně dolíčky ve tvářích jí díky silnému make-upu zůstaly jako jeho memento. Narovнала se a vzhlédla k Ramseymu. „Omlouvám se, o tomhle ten dokument samozřejmě není. O nás. Ale vy ty neužitečné části můžete vystříhnout, ne?“

„Ne, ne“ opravil ji režisér, „tenhle dokument je právě o tomhle. Všechny ty věci ze života, z rodiny, jak Rachelino zmizení ovlivnilo další aspekty každodenního života, co by nikoho ani ve snu nenapadlo. Vy, jak jste se snažili udržet těhotenství pod pokličkou, Charlie, který se nesetkal se svou neteří, dokud jí nebylo půl roku, kvůli tomu soudu. To je příběh, jaký bych rád vyprávěl. Rachel ve všem okolo. Všechno jsou to podstatné věci.“

„Podstatné věci, Carter,“ rozzářila se Sherry a prsty projela měděné vlasy své dcery. „Nejspíš jsme věděli, že bude vysoká a nádherná, co? Pojmenovali jsme ji po Carter Dome, to je hora tady poblíž. S Jeffem jsme...“

Charlie si odkašlal, aby ji přerušil. Jako by se něčím dusil.

„Co je?“ otočila se Sherry k němu. Bel taky.

Charlie se podivně zasmál nosem. „Já vím, že Ramsey nás žádal o upřímnost, ale nemusíš do kamery říkat úplně všechno.“

„O čem to mluvíš?“ osopila se na něj Sherry. „S Jeffem jsme se tam zasnoubili.“

„Aha,“ řekl Charlie s našpulenými rty, které zůstávaly na místě. Pak ještě jednou hlasitěji „áha“, než se rozchechtal hlasitým sípavým smíchem z hloubi hrudníku. „Myslel jsem si, že chceš říct, že jste tam s Jeffem, však víš, Carter počali.“

„Cože? Ne!“ vyjekla Sherry a zvedla ruce v obranném gestu. „To sis vážně myslel, že tohle je důvod, proč jsme ji tak pojmenovali?“

„Tati!“ udělala Bel zadost své povinnosti a pohoršila se nad ním tak, že to oslovení protáhla na dvě v zásadě oddělené slabiky.

Jeff se Sherry už se taky řehtali.

„No teda, strejdo,“ Carter protáhla obličej a podívala se na Ramseyho a zbytek štábu. „Člověk si rodinu zkrátka nevybere, co?“ prohlásila a popotáhla.

„To je super, lidi,“ křenil se Ramsey do monitoru. „Vážně super. Další záznam je z ledna roku 2009.“

Zmáčkl tlačítko a televize se s praskotem statické elektřiny znovu probírala. Přenesla je do jiného obývacího pokoje: do toho u dědy doma.

Záběr se zaměřil na křeslo v rohu místnosti. Bel seděla dědovi na klíně, zatímco jí předčítal ze zelené knihy v pevné vazbě. Vypadala mnohem větší, než jak ji viděli naposled, ale pořád byla malinká, knížka působila skoro stejně velká jako ona.

„... zloděj vzpomínek si prohlížel temeno její krásné zrzavé hlavy,“ předčítal děda nahlas svým hlubokým hlasem vyhrazeným k vyprávění. „Nuž stále svíral v ruce.“

„Pate,“ ozval se Sherryin hlas někde za kamerou, „tahle knížka pro ni rozhodně ještě vůbec není. Vždyť nemá ani žádné obrázky.“

„Neblázni, Sherry,“ střelil po ní děda pohledem a pak zase vrátil zrak ke knize. „Vůbec netuší, o čem to je, jen se jí líbí ty zvuky, vid', Annabel?“

„Jo, didí,“ promluvila malá Annabel, které už táhlo na tři roky. Prsty přejížděla po stránce knihy.

„Líbí se jí to. Je to výjimečná kniha, že ano, maličká?“

Kamera přesunula pozornost k autosedačce umístěné vedle pohovky. V ní spalo nové miminko, růžolící Carter.

„Už by tu pomalu měli být, ne?“ promluvila Sherry rozechvělým hlasem.

„Každou chvíli,“ odtušil děda stejně rozrušeně.

„Počkat.“ Sherryin dech zachrastil hlasitě jako vichřice do mikrofону kamery. „Slyším auto. To budou oni. Annabel, pojď se mnou, miláčku!“

Sherry vyběhne z pokoje tak rychle, že se obraz rozmaže. Otevře vchodové dveře a za ní se ozývají veselé zvuky malého děvčátka. „Annabel, podívej, tvůj táta!“

Venku před domem zastavil malý černý pick-up. Dveře u řidiče se otevřely a z auta vystoupil Charlie. Měl na sobě elegantní oblek, jen kravatu už si povolil, takže mu přes ramena volně viseli dva hadi.

„Kdepak je?“ zavolal na Sherry a zubil se při tom. „Kdepak je Annabel?“

Záběr se zachvěl, jak se malá blondátá hlava prodrala Sherry pod nohama.

„Tady je!“ Charlie si dřepł a rozpráhl paže. Hlas už měl ztěžklý slzami. Strejda Jeff taky vystoupil, ale Charlie měl oči jen pro holčičku. „Pojď sem, kočička.“

„Táta!“ vykřikla maličká Annabel. Nejistě a nemotorně nožky se pod ní rozběhly tak rychle, až se k tátovi vrhla rovnou po hlavě. Ten ji ale stihl chytit dřív, než dopadla na zem. Narovnal se a pevně ji svíral v náručí. Annabel mu zabořila obličej do tváře a zanedlouho ho měla celý vlhký od jeho pus a slz.

„Tatínek je doma,“ vydechl jí do rozčuchaných vlásků. „A už neodejde. Nikdy už neodejde, slibuju, Annabel.“

Děvčátko přikývlo, popadlo jeho slib ze vzduchu a pak mu přitisklo pěstičku k puse. Charlie jí na ruku hlasitě zaprděl.

„Tati, nech toho. Pojď kouknout na moje mimi,“ ukázala buclatým prstíkem zpátky ke kameře. Zpátky na své osmnáctileté já, které sedělo v obýváku a sledovalo ji.

Obrazovka zčernala.

Za Bel se ozvalo popotáhnutí. Její táta brečel i v tomhle čase a povážlivě ztmavými rukávy si otíral oči.

„Omlouvám se,“ odkašlal si rozpačitě. Bel mu rukou objala jednu nohu.

„Ale ne, vůbec se neomlouvajte,“ řekl Ramsey jemně. „Můžete nám říct, o co v tom videu šlo?“

„To asi nezvládnou,“ vydechl roztřeseně Charlie a zakryl si obličej. Sherry brečela taky, jen pěkněji, aniž se jí křivila tvář.

A děda si nic nepamatoval. Takže zbýval jen Jeff.

„Byl to den, kdy vynesli rozsudek,“ řekl, když se mu konečně podařilo promluvit. „Porota dospěla k rozhodnutí po dvou dnech